

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ปัญหาการข้ามชั้นกระทำชำเราเด็กในปัจจุบันนั้นทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งจากข้อมูลศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก และกรมตำรวจ ก็ชี้ให้เห็นว่า กรณีข้ามชั้นกระทำชำเราเด็กในครอบครัวมีมากขึ้นทุกขณะ โดยที่ปัญหานี้เป็นปัญหาที่มีความละเอียดและซับซ้อนเป็นอย่างมาก ทั้งในส่วนของกรร่างกฎหมาย กฎหมาย และบทกำหนดโทษ คຸ້ມครอง เพราะเป็นเรื่องที่จะต้องแก้ไขสภาพจิตใจของผู้เสียหายที่เป็นเด็ก และยังจำต้องหามาตรการป้องกันมิให้ปัญหาการข้ามชั้นกระทำชำเราเด็กเกิดขึ้นอีก ในการที่มนุษย์อยู่ร่วมกันนั้นย่อมอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ของสังคมที่เรียกว่ากฎหมาย ดังนั้น ด้วบทกฎหมายจึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะชี้แนวทางการปฏิบัติและตัดสินดานอาชญากรทั้งหลายให้กลับใจประพฤดีดี แต่ลำพังเพียงกฎหมายอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอ เพราะด้วบทกฎหมายต้องอาศัยมนุษย์เป็นผู้บังคับใช้มัน องค์กรของรัฐที่เกี่ยวข้องในการจับกุมปราบปรามและตัดสิน จึงต้องมีประสิทธิภาพด้วย กล่าวคือ เจ้าพนักงานตำรวจ ศาล พนักงานอัยการ ต้องนำด้วบทกฎหมายที่มีอยู่ไปปรับใช้ให้สัมฤทธิ์ผล

แต่สภาพสังคมไทยในปัจจุบันทั้งด้วบทกฎหมายและองค์กรของรัฐ ไม่สามารถคຸ້ມครองและรับรองเสรีภาพทางเพศของเด็กได้เท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่ไทยก็เป็นภาคีในอนุสัญญาว่าด้วสิทธิเด็กเช่นกัน

ปัญหาส่วนหนึ่งที่ทำให้การแก้ไขการข้ามชั้นกระทำชำเราเด็กไม่ได้ผล คือ การปรับใช้ด้วบทกฎหมายของศาลที่ยังคงมีแนวโน้มว่าจะคຸ້ມครองเสรีภาพทางเพศน้อยกว่าความผิดต่อทรัพย์ แทนที่จะลงโทษกรณีข้ามชั้นเด็ก เป็นมาตรา 276, 81 กลับลงแค่ฐานอนาจาร ปัญหาประการต่อมา คือ ด้วบทกฎหมายของไทยทั้งในส่วนกฎหมายสารบัญญัติและสบัญญัติยังเปิดช่องว่างให้มีการกระทำผิดได้ ขั้นตอนการคຸ້ມครองผู้เสียหายที่เป็นเด็กยังไม่สมบูรณ์เต็มที่เท่าที่ควร ปัญหาองค์กรของรัฐที่ยังคง

ทำงานแบบหย่อนยานในสมรรถภาพ ผู้ศึกษาจึงขอเสนอแนะมาตรการแก้ไข และป้องกันปัญหาข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ในส่วนทั้งภาคองค์กรรัฐ เอกชน และบทบัญญัติกฎหมายดังนี้ กล่าวคือ

1) องค์กรศาล ควรปรับใช้โดยการตีความและคำนึงถึงความเป็นธรรมชาติสภาพทางเพศของเด็ก และผลกระทบจากการข่มขืนกระทำชำเราเป็นหลัก กรณีที่ชายพยายามข่มขืนกระทำชำเราเด็กหญิง แต่ไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากวัตถุที่กระทำต่อเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอน เพราะขนาดแตกต่างกัน ศาลควรปรับใช้ และลงโทษมาตรา 276, 81 แทนที่จะเป็นเพียงแค่อนาจารเท่านั้น

2) กรณีคดีข่มขืนกระทำชำเราเด็กควรจะมีการพิจารณาโดยลับในชั้นศาล เพื่อแก้ไขปัญหาทางจิตใจของเด็ก หรือไม่ก็ควรจะนำเอามาตรการการสืบพยานเด็ก โดยใช้วิดีโอเทปหรือโทรทัศน์วงจรปิด ซึ่งตามกฎหมายลักษณะพยานถือว่า เป็นพยานเอกสารหรือพยานวัตถุอย่างหนึ่งมาใช้แทน เพื่อประสิทธิภาพในการค้นหาความจริงและป้องกันอาชญากรรมประเภทนี้

3) ควรนำเอากฎหมายลักษณะอาญาเดิมมาใช้ในกรณีเด็กถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยทางปาก (oral) หรือทวารหนัก โดยผู้กระทำไม่ยินยอมหรือไม่ก็ตาม การที่ลงโทษฐานอนาจารยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร เนื่องจากการกระทำผิดดังกล่าวในทางจิตวิทยาก็มีผลกระทบเท่ากับการข่มขืนโดยทางอวัยวะสืบพันธุ์เช่นกัน

4) ควรส่งเสริมให้ภาครัฐและเอกชนร่วมมือกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทางเพศอย่างจริงจัง และเพิ่มอำนาจให้องค์กรพิทักษ์สิทธิเด็กมีอำนาจมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

5) องค์กรตำรวจควรเพิ่มมาตรการการป้องกันอาชญากรรมมากขึ้นโดยเพิ่มสายตรวจทางเท้าให้มากขึ้นกว่าเดิม หรือจัดตั้งทีมงานคุ้มครองอาชญากรรมทางเพศโดยเฉพาะ โดยกระทรวงมหาดไทยควรจัดสรรงบประมาณในการจัดตั้งให้มากขึ้น

6) กระทรวงมหาดไทยควรผลักดันให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมทางเพศให้มากขึ้น โดยจัดตั้งสายตรวจป้องกันอาชญากรรมทางเพศโดยประชาชน โดยคัดเลือกสมาชิกจากบุคคลที่มีคุณสมบัติ หรือจัดตั้งตู้ไปรษณีย์ร้องเรียนเกี่ยวกับการคุกคามทางเพศขึ้น เนื่องจากปัญหาค่อนข้างละเอียดอ่อน การระบายออกมาทางการเขียนอาจง่ายกว่าวิธีแจ้งความทางคำพูด

7) การแก้ไขตัวบทกฎหมายในความผิดทางเพศ

มาตรา 276 ควรตัดคำว่า มิใช่ภรรยาตน ออก ควรบัญญัติให้คุ้มครองถึงภรรยาของสามีเช่นกัน เพราะมนุษย์เป็นประธานแห่งสิทธิ (Subject of right) และรัฐธรรมนูญก็ระบุว่าให้หญิงชายเท่าเทียมกัน จึงควรบัญญัติตัวบทกฎหมายให้เสมอภาค

มาตรา 277 กรณีที่ยินยอมให้ร่วมประเวณีได้ ควรเพิ่มอายุเด็กเป็น 18 ปี เพราะเด็กอยู่ในภาวะที่รู้ผิดชอบชั่วดีพอสมควรแล้ว และจะสอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ที่กำหนดว่า 18 ปี สามารถทำการสมรสได้

8) ควรกำหนดให้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา เป็นความผิดพิเศษที่แม้ผู้เสียหายไม่แจ้งความร้องทุกข์ อัยการก็มีอำนาจฟ้องได้ เพื่อตัดปัญหาที่เด็กถูกข่มขืนไม่ให้แจ้งความ

9) ควรกำหนดให้ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา "เด็ก" ยอมความไม่ได้ เพื่อคุ้มครองกำลังสำคัญของชาติ

10) หน่วยงานกระทรวงมหาดไทย กรณีอภัยโทษไม่ควรลดโทษจนเป็นธรรมเนียมประเพณี ความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเด็กนั้นไม่ควรให้อภัยโทษเว้นแต่มีเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงเสียได้

11) พนักงานสอบสวนควรเป็นตำรวจหญิงหรือให้นักจิตวิทยาหรือนักสังคมสงเคราะห์ เข้าร่วมการสอบสวนด้วย เพราะเป็นอำนาจของพนักงานสอบสวนตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่สามารถกระทำได้ และในส่วนของพนักงานอัยการควรมีระเบียบภายใน ให้พนักงานอัยการให้ความสนใจคดีอาชญากรรมทางเพศต่อเด็กเป็นพิเศษ

12) รัฐบาลควรจัดตั้งกองทุนทดแทนสาธารณะ โดยใช้วิธีจัดเก็บโดยแบ่งงบประมาณมาจากภาษีอากร และจัดเป็นสวัสดิการเพื่อคุ้มครองเด็กที่เป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศได้ทันที เช่นเดียวกับกรณี พ.ร.บ. ผู้ประสพภัยจากรถยนต์

13) ควรปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัติสงเคราะห์และคุ้มครองเด็กและเยาวชน พ.ศ. ในส่วนของโทษในมาตรา 79 ให้ระบุผู้ฝ่าฝืนมาตรา 33 มีโทษหนักกว่ามาตรา 34 ซึ่งควรเป็นแค่ความผิดหูโทษเท่านั้น

14) ควรแก้ไขกฎหมายกรณีการฟ้องบิดามารดาในคดีอุทลุมให้ฟ้องได้ถ้าบิดามารดาทำผิดต่อศีลธรรมอย่างร้ายแรง

15) การแก้ไขกฎหมายให้มีบทบัญญัติลงโทษ ในส่วนการตระเตรียมให้เป็นความผิดด้วย เพราะถือว่ามีกรกระทำชั่วแล้วเช่นกัน

จากข้อสรุปดังกล่าวมานั้นเป็นเพียงข้อสรุปโดยย่อ สำหรับหลักการและเหตุผลในข้อวิจัยดังกล่าวได้กล่าวไว้แล้วในบทต่าง ๆ หากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมที่ได้วิจัยศึกษามาทั้งหมด ย่อมเป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการแก้ไขปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราเด็กให้ลดน้อยลงได้ เพื่อเป็นแนวทางลดอาชญากรรมทางเพศตลอดจนขจัดปัญหาทางสังคมอื่น ๆ ที่จะตามมาด้วย